

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

ROMEO EN JULIA
(Romeo and Juliet)

Een “jonge bewerking” van deze klassieke love-story

door

William Shakespeare

Vertaling en bewerking: Willy Wuyts

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2016
Nr. 2296

PERSONAGES

Romeo Montacchi

Samson

Gregorio

Isabella

Laura

Pietro

Abraham

Balthazar

Benvolio

Tybalt

Heer van Verona

Gianluca Montacchi

Sara Montacchi

Paola Montacchi

Anjelica

Julia Capuletti

Roberto Capuletti

Paris

Pater Lorenzo

Signora Agnelli

TAFEREEL 1

(In het middenstuk van het decor zien we een jongeman, Romeo, die druk bezig is met het schrijven van een brief. Hij heeft een bloem in de hand en om de zoveel stappen ruikt hij er geconcentreerd aan; snuift de geur diep in en droomt even weg. Dan probeert hij een paar woorden op papier uit, maar elke keer voldoet de zin hem niet. Hij wandelt rond en toont zijn onrust, zijn machteloosheid om zijn gevoel in taal te vatten.)

Eventueel kunnen enkele meisjes hem voorbij lopen. Ze kunnen wasmanden dragen of een rieten mand voor boodschappen of gewoon al keuvelend. Hij schenkt er geen aandacht aan, maar zij kijken hem na en giechelen terwijl ze mekaar iets toefluisteren. Deze voorbijgangsters kunnen hem uiteindelijk ertoe doen besluiten om ergens een apart plekje te zoeken.)

ROMEO : Ik kàn het niet...! *(neemt de bloem en ruikt er aan)* Alles wat ik schrijf klinkt zo dood! Zo léég... zo oûd... Mijn woorden moeten geuren als deze bloem ... fris... jong... als mijn Rosalinde... écht is.

(Romeo leest nog eens opnieuw zijn brief en scheurt hem dan wild in stukken. Hij neemt een nieuw blad en gaat geconcentreerd zitten nadenken. Rechts in de zaal komt een groepje aangestapt. Ze zijn druk in gesprek. Aan hun kledij te merken, behoren ze allemaal tot dezelfde familie. Ze kunnen eenzelfde wapenschild op een mouw dragen of een soort teken dat voor iedereen hetzelfde is. Zéker moeten de kleuren van hun kledij dezelfde zijn bij iedereen in de groep. Het zijn dienaars van de familie Capuletti.)

SAMSON : Gregorio! Ik zwéér dat als ik één plant van een Montacchi tegenkom... ik ruk hem uit met wortel en al!

GREGORIO : Ik denk dat die Montacchi's direct zullen verschrompelen tot een busseltje soepgroenten als ze ons zien aankomen!

SAMSON : Hun tong hangt te los in hun bek!

GREGORIO : Daarom zeggen ze ook woorden die te groot zijn voor hun vuisten!

SAMSON : Verleden week hebben ze met zéven Pietro ingesloten op de markt!

GREGORIO : Die planten van Montacchi's zijn laffe distels!

ISABELLA : Ik zal eerst gaan. Die gasten durven mij toch niet raken of ze krijgen nog de naam dat ze 't alleen tegen grieten kunnen halen!

LAURA : Pas maar op, Isabella... Als zo'n Montacchi wild wordt, wéét hij niet meer wààrop hij klopt!

SAMSON : Een "plant" die "wild" wordt? Kàn niet: die gasten zijn zo maf door hun gepaf van dat "gras" dat ze regelmatig kierewiet zijn!

LAURA : Eigenlijk is heel deze ruzie tussen onze heren! De Capuletti's vechten al jàren met die Montacchi's!

GREGORIO : Wat wil je daarmee zeggen?

LAURA : Dat wij moeten vechten omdat de heer 't zegt en niet omdat WIJ dat willen!

SAMSON : Wat doe je hier dan? Als je liever wilt wassen of plassen, maak dan dat je hier wegbent!

LAURA : Nee... ik wil jullie helpen...

ISABELLA : Soms ben jij al even "raar" als die Montacchi's!

(Pietro komt aangelopen en haast zich bij de groep Capuletti's.)

PIETRO : D'r komt een groep Montacchi's deze kant uit!

GREGORIO : Waar...? Met hoeveel zijn ze?

PIETRO : Dat weet ik niet... 'k weet alleen dat ik ze het marktplein heb op zien gaan!

SAMSON : O.K. plantjes...!

ISABELLA : We moeten ervoor zorgen dat ZIJ beginnen!

LAURA : Waarom?

ISABELLA : Ben jij dan al vergeten welke straf de heer van Verona op straatgevechten heeft gezet?

GREGORIO : Ik loop gewoon tegen één van hen aan en ga zo hàrd op z'n tenen staan, dat hij kraait als een haan...!

SAMSON : Ik zet een scheve smoel tegen hen...

LAURA : Ik... ik steek m'n tong uit!

(Iedereen kijkt mekaar even aan en lachen dan om de "dappere" vondst van Laura. Aan de andere kant van de zaal, langs de toeschouwers, komt een groepje Montacchi's aan. Ze houden zich koel en bedaard en slenteren wat.)

SAMSON : O.K.! Zoek ruzie... ik dek je in de rug!

GREGORIO : Waarom ik?

SAMSON : Durf je niet?

GREGORIO : Daar gaat het niet om, maar jij moet mij niet zeggen wat ik moet doen!

SAMSON : Oh la la... scusi, maestro...

GREGORIO : Doe niet zo belachelijk!

(Tijdens dit gekissebis tussen Gregorio en Samson zijn Isabella en Laura naar de Montacchi's toegelopen en hebben hen wat uitgedaagd.)

ABRAHAM : Laat ons door, bakvis... We hebben nu geen tijd voor zo'n papschool-gedoe!

LAURA : Plànt!

BALTHAZAR : Ze dagen ons uit! Hun pamper is nog niet droog en ze willen al "groot" doen!

ISABELLA : Zijn de planten al besproeid vandaag?

LAURA : Ik denk het niet. Kijk eens hoe uitgedroogd z'eruit zien...

ABRAHAM : Laat je ons door... of hoe zit het?

GREGORIO : Sta ik dan in je weg? Het marktplein is toch groot genoeg...?

ABRAHAM : Kom, Gregorio... ze zijn 't niet waard!

SAMSON : Als je ruzie zoekt, ben ik je man!

ABRAHAM : *(tegen Balthazar)* Zie dat daar nu eens staan... Heb je al ooit zo'n kinderachtig gedoe gezien? *(Gaat op Samson toen, knijpt hem in de wangen)*
Hoe oud ben je, jongen? Vier? Vijf? Zés...? Néé...

SAMSON : KLEP DICHT...!

(Benvolio op. Gaat bij Abraham en Balthazar staan. Samson geeft Abraham een

duw en er ontstaat een trek-en-duw-nummer. Benvolio wil het onderbreken.)

BENVOLIO : Hou daar toch mee op! Wat win je ermee?

GREGORIO : Ho, ho! Een "plant" die zijn doornen intrekt!

BENVOLIO : Jullie zijn verblind door je satijnen jasjes! Johny's... en Marina's... opgeblazen, eigenwijze... breedsmoelen!

(Tybalt komt op en voegt zich bij Gregorio, Samson, Isabella en Laura.)

TYBALT : Wat heeft die zwarte asperge commentaar te geven op de stijl van Capuletti?
De Montacchi's reiken naar de dood... naar verrotte lijken... je woorden zijn als wormen die overal tussen kroelen... TOT... wij ze in schijfjes hakken...! FORZA CAPULETTI...!

BENVOLIO : Jij bent een soufflé en alles wat je zegt is... wind...

TYBALT : Wind kan storm worden!

BENVOLIO : Waarom storm wensen als wind ook jullie opgehitste koppen kan afkoelen?

...

Waarom willen jullie altijd maar vèchten?

TYBALT : Durf je niet... plant?

BENVOLIO : *(duwt Tybalt onverhoeds achterover zodat die valt. Isabella gaat dadelijk tussen Benvolio en Tybalt staan)* OPZIJ... Dat ik die driftkikker anders leer kwaken.

ISABELLA : Je moet eerst voorbij MIJ geraken...

LAURA : PAS OP...! DE HEER VAN VERONA KOMT ERAAN!

(De twee groepen stuiven weg uit mekaar. Even later komt de heer van Verona op met zijn gemalin.)

HEER VAN VERONA : Capuletti's en Montacchi's! Schande! Ze maken mijn hele stad kapot! Het moet gedaàn zijn met dat gebeuzel! Vergeet nu eens eindelijk die zinloze vete tussen uw families en hoort welke straf ik over uw beiden zal uitspreken, heren Capuletti en Montacchi! Bij een volgend gevecht of geruzie

verbàn ik de ruziestokers naar Mantua!

(De heer van Verona en zijn gemalin gaan statig af. De oudsten van de kinderen Montacchi en Capuletti komen op.)

GIANLUCA MONTACCHI : Hoe is dat nu weer zo ver kunnen komen?

SARA MONTACCHI : Wie heeft het zien beginnen? Benvolio...?

BENVOLIO : Ik ben er pas later bij gekomen. Enkele knechten van ons waren aan 't ruziemaken tegen knechten van Capuletti... Ik wou ze eerst nog kalmeren, maar die Tybalt lachte me uit...!

GIANLUCA MONTACCHI : Waar is Romeo?

SARA MONTACCHI : Heeft iemand hem gezien? Ik ben blij dat hij dit niet moest meemaken.

BENVOLIO : Ik ben deze morgen... heel vroeg... gaan wandelen tot aan het bos en daar heb ik hem gezien...

SARA MONTACCHI : Wat moest hij daar gaan zoeken? Dat heeft hij nog nooit gedaan! Was hij alleen...?

BENVOLIO : Ja... maar, hij moet mij opgemerkt hebben, want ik zag hem even naar mij kijken en toen trok hij dieper het bos in...

SARA MONTACCHI : Dio mio! Nog dieper? Maar waarom? 't Lijkt wel een misdadiger die erge boete moet doen.

BENVOLIO : Boete zou ik niet zeggen, maar... we laten Romeo best nog wat alleen...

GIANLUCA MONTACCHI : Jij kent Romeo beter dan wij, zo te horen...

BENVOLIO : Romeo misschien niet, maar wel wat zich nu in zijn hart afspeelt...

SARA MONTACCHI : Heeft het iets te maken met die Rosalinde?

GIANLUCA MONTACCHI : Oh... heeft 'm "l.d.v.d."...?

BENVOLIO : Als 't hart pijn heeft, kan alleen de eenzaamheid genezen...

SARA MONTACCHI : M ànnen...! 't BLIJVEN grote kindjes...!

GIANLUCA MONTACCHI : Vrouwen...! 't BLIJVEN betweters...!

(Gianluca en Sara Montacchi gaan gearmd af. Benvolio, Abraham en Balthazar blijven nog even.)

ABRAHAM : Was de heer Montacchi erg kwaad?

BENVOLIO : Bah nee... waarom? Jij kon er toch niet aan doen dat dat Capuletti-crapuul je begon uit te dagen?

BALTHAZAR : Ik zou maar oppassen voor die Tybalt! Die is zo achterbaks als de nacht! Heb je die zijn ogen gezien? Als je diè in het donker tegenkomt, heeft dat méér effect dan dertig preken van de pastoor!

ABRAHAM : Kom nu maar mee... we moeten de keuken nog schuren..

(Abraham en Balthazar af. Benvolio blijft alleen achter en wacht op Romeo. Komt in het middenstuk van het decor en gaat zitten of liggen op een soort sofa of in luie zetel. Na een tijdje komt Romeo op.)

BENVOLIO : Buon giorno!

ROMEO : Ciao, Benvolio...

BENVOLIO : Oh la la... *(gaat op Romeo toe en bekijkt hem aandachtig als een dokter.)* Is ze dat allemaal waard?

ROMEO : Duizend keer heb ik me die vraag gesteld.

BENVOLIO : Da's duizend keer te veel: vergeet die Rosalinde!

ROMEO : Vergéten...? Benvolio! *(Haalt uit zijn jas de nu half verwelkte bloem van in het begin)* Moet ik dan ook alle bloemen vergeten? Want zo IS ze voor mij: zo rein en fijn en...

BENVOLIO : Wat is Romeo voor haar?

ROMEO : Als ik dät wist... zou ik er nu niet uitzien als een bompa van 80 jaar, maar zou ik met je dansen tot de maan verschijnt!

BENVOLIO : Liefde is soms een vals vergif!

ROMEO : Waarom word ik van Rosalinde weggejaagd?

BENVOLIO : Wie...? Ben je gekwetst? Met hoeveel waren ze? Zeg het me: ik klop ze tot moes bij 't middagmaal!

ROMEO : Benvolio... de vuisten geven geen antwoord op wat 't hart vraagt... laat maar... *(neemt een verfrommelde brief.)* 't Is hopeloos... *(verscheurt de brief)*

BENVOLIO : *(Raapt de snippers op en puzzelt ze samen en leest)* Mama mia! Als ik een

griet was en 'k zou zoiets lezen... ik zou willen smelten in je handen... deze woorden zijn puur vùùrwerk! Mag ik ze houden voor 't moment dat ik zelf een vlam ontmoet?

ROMEO : *(Neemt de snippers uit Benvolio's handen.)* Deze woorden zijn diepgevroren vergeleken bij wat nu in mijn hart leeft!

BENVOLIO : Romeo... ik wens dat je een griet ontmoet die dàt vuur kan blussen... anders is er maar één plaats om te genezen: de noordpool!

ROMEO : Ik voel me vanbinnen zo zwart als m'n kleren nu!

BENVOLIO : Liever zwart dan zo'n soepjurk van een Capuletti, jij bent een pùure Montacchi!

ROMEO : Ze noemen ons "planten"!

BENVOLIO : Zijn bloemen dan geen "planten"? Zijn groenten dan geen planten? Wat zou deze wereld zijn zonder "planten"? Bloemen kleuren de hele wereld en groenten voeden iedereen... Iedereen zou op z'n knieën moeten vallen voor ons: Planten!

ROMEO : Benvolio... jij bent duizend maal meer dichter dan ik.

BENVOLIO : Ik zou al mijn woorden schenken voor jouw... pure... ogen... neus...

ROMEO : Ben jij MIJ aan het verleiden?

BENVOLIO : 'n Groter schande bestaat niet! Nee, ik train voor als ik mijn prinses mag ontmoeten...

ROMEO : Benvolio... geloof me: als je haar zo benadert, wordt haar hoofd een kermismolen, haar lijf een fakkel!

BENVOLIO : Woe-hà! La Dolce Vita!

(Een knecht van Capuletti komt aangelopen; uit dezelfde richting als de groep in het begin opkwam. Hij is gehaast en heeft een officiële brief in de hand. Als hij Romeo en Benvolio wil voorbijlopen, houdt Benvolio hem tegen.)

BENVOLIO : Hola! Heb ik jou daarnet ook al niet ontmoet?

PIETRO : Kan wel, maar laat mij nu door: ik moet dringend deze boodschap wegbrengen.

BENVOLIO : *(graait brief uit Pietro's handen.)* Jouw boodschap is mijn boodschap!

PIETRO : Kan jij dan lezen?

BENVOLIO : Wil jij mij beledigen, knaap?

PIETRO : Neen, maar in ons huis kan niemand van de knechten lezen!

ROMEO : Waarom denk jij dat WIJ "knechten" zijn?

PIETRO : Omdat jullie er zo... sjofel uitzien...

(Romeo en Benvolio bekijken nu nauwkeurig elkaars kledij en uiterlijk en beginnen dan hartelijk te lachen. Pietro begrijpt de hele humor niet, maar begint wijselijk mee te lachen.)

BENVOLIO : Jij lacht als een konijn met de hik!

PIETRO : Mag ik mijn boodschap terug?

BENVOLIO : *(Leest vlug door, kijkt even naar Romeo en duimt o.k.)* Da's een heel interessante boodschap! Een gemaskerd bal... in het huis van CAPULETTI...!

PIETRO : Als jullie niet van het huis van Montacchi zijn, zijn jullie uitgenodigd om een glas te komen drinken! Mag ik vragen welk huis jullie naam draagt?

ROMEO : Je bent hartelijk bedankt voor deze uitnodiging.

(Romeo geeft de boodschap terug aan Pietro en die haast zich weg.)

BENVOLIO : Een gemaskerd bal! Bij Capuletti...! 't Is té mooi om waar te zijn!

ROMEO : Alleen ga ik niet...

BENVOLIO : Romeo mio, zou ik jou ooit in de steek laten?

ROMEO : Mia in vitamia! Capuletti, de Montacchi's komen...!

BENVOLIO : FORZA MONTACCHI!

(Romeo en Benvolio af.)

(Overgang naar tafereel 2: Alles wordt klaargemaakt voor het gemaskerd bal bij de Capuletti's. De meiden en knechten van dit huis zetten alles klaar: een lange tafel met daarop enkele basis-ingrediënten van een feest. Het middenstuk van het podium wordt volledig vrij gemaakt.

Muziek: Italiaanse pop-muziek, dansmuziek: Eros Ramazotti, Umberto Tozzi, Raf? Laura Pausini... e.d.m.

Om beurt dansen twee dansers (liefst jongen en meisje) in een kring van toeschouwers die ritmisch in de handen klappen.)

TAFEREEL 2

Het gemaskerd bal bij Capuletti

(Roberto Capuletti en Paola Capuletti, oudste Capuletti's, hebben een gesprek met Julia. Ze bespreken een huwelijkskandidaat voor Julia, genaamd Paris. Paola Capuletti roept de voedster van Julia, Anjelica.)

PAOLA CAPULETTI : Anjelica!

ANJELICA : Signora, u wenst?

PAOLA CAPULETTI : Roep Julia voor mij.

ANJELICA : Certo, signora. Ik heb haar al geroepen.

PAOLA CAPULETTI : *(beetje ongeduldig)* Waar is ze dan?

ANJELICA : Ik meen dat ik ze zonet als een vlinder in de gangen heb zien dwarrelen...

PAOLA CAPULETTI : Wel... roep ze dan nog eens of schep ze naar hier met een vlindernet!

ANJELICA : Certo, signora.

(Anjelica gaat even af en roept achter de schermen met hoge, schrille stem.)

ANJELICA : JU-LI-A!

JULIA : *(op)* Hier ben ik al.

PAOLA CAPULETTI : We moeten eens dringend praten.

ROBERTO CAPULETTI : Anjelica... ga nu maar...

PAOLA CAPULETTI : Nee, nee. Dat hoeft niet. Blijf maar, Anjelica.

ROBERTO CAPULETTI : Ik ga even de knechten controleren...

PAOLA CAPULETTI : Goed. Van dit soort zaken heb je toch geen verstand.

(Roberto Capuletti kijkt even verstoord om en gaat dan weg. Anjelica houdt even de hand voor de mond; om te tonen dat Paola nogal durft om Roberto zo aan te spreken.)

PAOLA CAPULETTI : Julia... Hoe oud ben je nu?

ANJELICA : Een héle mooie leeftijd, signora. Ik kan het op een uur na zeggen...

JULIA : Bijna vijftien.

ANJELICA : Met 't feest van Sint-Pieter! Hallelujah! 'k Weet het nog zo goed, al word ik duizend jaar 't is nu twaalf jaar geleden dat 'k ze haar eerste fruitpapje gaf: van kiwi's en meloen en perzik en toen het bijna op was, kieperde ze haar lepel recht tegen mijn wenkbrauw. 'k Heb toen zeker een maand met een bult als een kiekenei en in m'n wenkbrauw een snee als een handtekening rond gelopen. Iedereen dacht dat ik had meegedaan aan het kampioenschap worstelen! Ja, dat is nu twaalf jaar geleden en mijn kleine vlinder was toen drie, en twaalf en drie is nog altijd vijftien, al word ik duizend jaar!

PAOLA CAPULETTI : Anjelica, nu hou je je mond of ik stuur je buiten! Goed: vijftien jaar dus...

ANJELICA : Met 't feest van Sint-Pieter...! Julia is 't mooiste kind van heel Verona en mocht ik nog leven om haar te zien trouwen... ik kroop op m'n knieën naar de Santa-Barbarakerk en ik liet alle kaarsen branden voor m'n vlindertje.

PAOLA CAPULETTI : ANJELICA, ZWIJG OF JE KAN NU AL OP JE KNIEËN KRUIPEN, MAAR NIET NAAR SANTA-BARBARA, MAAR NAAR DE WIJNKELDER!

...

Julia... wij menen dat je nu stilaan de leeftijd hebt om aan een flinke man te denken.

ANJELICA : Ooohh...

JULIA : Een màn?

PAOLA CAPULETTI : Heb je daar zelf al eens aan gedacht?

JULIA : Af en toe... maar nog niet om daar nu al werk van te maken! Ik heb nog niemand echt leren kennen.

PAOLA CAPULETTI : Bedenk Julia, dat vele meisjes hier in Verona al moeder zijn!

Soms zijn ze nog jonger dan jij nu...

JULIA : *(voelt even aan haar buik)* Dat is dan hun zaak, maar zij zullen voor mij geen voorbeeld zijn!

ANJELICA : ...? Ooohh...

PAOLA CAPULETTI : Julia... ik denk dat wij een geschikte man voor je gevonden hebben! Méér nog: hij zelf heeft ons om je hand gevraagd...

JULIA : Ah ja... en jullie geven MIJN hand maar aan de eerste de beste die bij jullie schone manieren komt verkopen. 'k Durf wedden dat 't een eerste klas charlatan is! Een OELEWAPPER...!

ANJELICA : Mama mia! Mama miracoli! Miseria!

PAOLA CAPULETTI : Julia! Ik zal zo'n taal voor één keer door de vingers zien. Misschien komt het door de opwindning rond heel dit feest...

ANJELICA : Ja, 't zal dat zijn...

PAOLA CAPULETTI : De heer Paris heeft om jouw hand gevraagd, Julia en dat is helemàal geen "oelewapper"...

JULIA : Ik ken hem niet en 'k heb er ook niet de minste zin in!

ANJELICA : Julia... farfalla mia! Paris is een beeld van een man en zijn familie is één van de machtigste van Verona. Hij is een bloem van een jongen!

PAOLA CAPULETTI : Vanavond is hij op het feest. Lees wat een charme, wat een adel op zijn gezicht staat te lezen!

JULIA : Ik lees liever de teksten van Nirvana dan zo'n gezicht van een playboy!

ANJELICA : Oooh! Miseria!

PAOLA CAPULETTI : Julia... Roberto zal zo dadelijk de heer Paris aankondigen en ik EIS dat jij je zal gedragen zoals je stand het vraagt. Jij zal ons niet te schande worden, Julia! Ga nu naar je kamer en maak je klaar voor het feest!

(Julia af. Anjelica volgt al jammerend. Paola Capuletti roept Roberto Capuletti door driemaal in de handen te klappen.)

PAOLA CAPULETTI : *(Klapt drie maal in de handen.)* Waar zou ze zo'n taal geleerd hebben?

ROBERTO CAPULETTI : Wat scheelt er? Je ziet zo bleek...

PAOLA CAPULETTI : Julia...

ROBERTO CAPULETTI : Is ze ziek? Zal ik een dokter roepen? Mama mia... zo dadelijk begint het feest en ze moet nog... ik moet nog...

PAOLA CAPULETTI : ROBERTO KALM...! Soms vraag ik me toch af wat ik destijds in jou zag! Je bent een kieken zonder kop... een vent van gelatine die naar alle kanten zwabbert... een dweil zonder ruggegraat...

ROBERTO CAPULETTI : *(Grijpt haar hand en kijkt haar diep in de ogen.)* Heb je weer in zo'n belachelijk vrouwenmagazine zitten lezen? "Hoe kèf ik tegen mijn man...?"

PAOLA CAPULETTI : We worden op het bal verwacht...

ANJELICA : *(op)* Julia is klaar, signora e signore.

ROBERTO CAPULETTI : Alora!

(Julia, Roberto, Paola en Anjelica komen bij de gemaskerden en na een handklap van Roberto begint de dansmuziek. Ritmische muziek laat eerst iedereen door elkaar dansen en geleidelijk aan komt er een orde in. Per twee gaan de dansers in het midden dansen en wisselen koppels mekaar af; tijdens deze dans ontdekken Romeo en Julia mekaar voor het eerst. Toevallig zijn zij ook een "koppel" dat een dansje moet brengen; ze kijken mekaar constant aan en ook als de dans gedaan is en anderen zich tussen hen in mengen, zoeken ze oogcontact. Romeo zoekt Benvolio en gaat even opzij babbelen.)

ROMEO : *(neemt Benvolio even opzij)* Ik denk dat ik droom! Benvolio, wie is dat meisje?

BENVOLIO : Ik hoop voor jou en mij dat dromen bedrog zijn, want ik meen dat 't Julia is: de dochter des huizes!

ROMEO : Is zij een Capuletti?

BENVOLIO : Ik mag blind worden als ik lieg!

ROMEO : Laat me voor één keer hopen dat je ongelijk hebt.

BENVOLIO : *(Speelt mimisch dat hij langzaam blind wordt en tast zich dan een weg rond Romeo.)* Madonna mia! Mijn woorden hebben mijn ogen verraden! Ik... zie niks meer! Romeo! Waar ben je...? Ik zit gevangen in de nacht!

ROMEO : Benvolio... je hebt de ogen van een valk... Kijk naar mij en zeg eerlijk: op wie

lijk ik 't meest: op een nar of op een gek?

BENVOLIO : *(Komt bij Romeo staan en bekijkt hem aandachtig.)* Ik zie een plant die DRINGEND moet te drinken krijgen!

(Benvolio haalt een glas voor Romeo en beiden drinken. Aan de overkant komen Tybalt, Gregorio en Samson staan. Af en toe kijken ze naar Romeo en geven mekaar commentaar. Roberto klapt in de handen en de muziek mindert in volume.)

ROBERTO CAPULETTI : M'n beste vrienden en genodigden, vandaag, op dit sympathieke feest heb ik belangrijk nieuws te vertellen: mag ik u allen voorstellen: Paris Vialli. Deze jongeman heeft om de hand van Julia gevraagd en misschien kunnen wij binnenkort allen het glas heffen bij hun huwelijk. Wij zijn zeer vereerd door dit aanzoek. Hef dus het glas op Julia en Paris!

(Een wat timide jongeman komt bij Roberto Capuletti staan en wanneer deze stevig een arm op de schouders legt, lijkt Paris nog nietiger. Hij komt dan even vooraan staan en vraagt het woord.)

PARIS : *(Wil joviaal doen, maar dat mislukt deerlijk.)* Hoi! Ja... ik hou van feestjes. En van Julia; al heel lang... Vandaag heb ik haar gevraagd en... Sorry, maar ik ben niet gewoon om voor zoveel mensen te spreken... Eh... ik had voor Julia een klein liedje geschreven... Het komt van heel diep... van hier! *(Klopt zich op de hartstreek, maar blijkbaar iets té enthousiast, want hij moet even naar adem happen.)* Julia, amora mia! *(Neemt een fluitje en speelt zijn liedje. Wat hortend en stotend en wat eenvoudig, maar het is charmant...)*

JULIA : *(reageert als eerste en roept)* Bravo...!

(De muziek herbegint en iedereen danst weer. Romeo en Julia naderen mekaar weer, maar tussen Tybalt en Benvolio groeien kleine opstootjes. Ook tussen de anderen, de knechten, groeit de spanning.)

TYBALT : MONTACCHI'S...! PLANTEN! WERP JULLIE MASKERS WEG...! NU...!

BENVOLIO : O.K....! Hier! Of denk je dat wat daar te beschaamd voor zijn...?

TYBALT : Néé..! Jullie kennen geen schaamte: dat tonen jullie elke keer op zo 'n achterbakse manier!

ISABELLA : Planten zijn als mollen... overal tussen willen wroeten...

LAURA : En als ze 't kopje boven de grond steken: wàng, zitten ze in de val: zoals nù!

TYBALT : Of komen jullie naar hier om stiekem gras te kunne paffen? (*Snuijt diep; ruikt geconcentreerd langs de jasjes van de Montacchi's. Spottend.*) Oh... yeah, man... ik word high, man...

ROMEO : Ik ben hier weg.

GREGORIO : Niks van! Jij blijft nog even hier...

TYBALT : Jij blijft met je poten van Julia, flikker! GESNOPEN?

BENVOLIO : (*grijpt Tybalt*) Koest, straathond!

ROBERTO CAPULETTI : Laat ze met rust. 't Is feest en 't zijn gasten.

TYBALT : Diè..? Gasten...?

ROBERTO CAPULETTI : Jà! IK bepaal hier nog altijd wie MIJN gasten zijn, Tybalt!

GREGORIO : Hoor je dat, plant? Capuletti's blijven ALTIJD HEREN!

ABRAHAM : Mooie kleren en woordjes nemen nog niet de stank weg die uit jullie bek komt als jullie spreken!

TYBALT : HOE DURF JIJ ZOIETS TE ZEGGEN?

ROBERTO CAPULETTI : TYBALT...! (*gaat naar de groep Montacchi's*) Sorry... ik wil mij excuseren in naam van Tybalt.

BENVOLIO : Moeten wij nu dankbaar zijn dat wij mogen blijven? Johny... kruip voor je Marina...

ROBERTO CAPULETTI : Montacchi's! Zorg ervoor dat jullie na vanavond niet meer in de buurt van dit huis komen... Voor mij zijn jullie niet veel meer dan een zwerm vervelende muggen!

BENVOLIO : Muggen kunnen venijnig prikken, heer Johny!

ABRAHAM : En bloed zuigen... (*Imiteert een vampier en zuigbeweging tussen de tanden.*)

(*De Montacchi's gaan in groep weg; de Capuletti's ook. Alleen Paola en Roberto*